

Wij mensen leven meerdere levens. Problemen die wij nu ervaren, kunnen stammen uit eerdere incarnaties. Waar reguliere therapeuten in dergelijke gevallen vruchteloos hun werk doen, lijken reïncarnatietherapeuten wel tot de kern door te kunnen dringen. Marianne Notschaele-den Boer ontwikkelde haar eigen unieke methode, maar legt zich inmiddels meer toe op schriftelijke kennisoverdracht. Vanaf nu ook in ParaVisie! Een kennismaking. **TEKST: NIELS BRUMMELMAN**

Reïncarnatietherapeute Marianne: 'Voor een helderziende ben ik stekeblind!'

De schok was bij Marianne Notschaele (55) groot toen ze tijdens de beroepsopleiding tot reïncarnatietherapeut ontdekte dat niet elke cursist, net zoals zij, spontaan in staat was vorige levens bij anderen te zien. Ze dacht dat het juist de reden was waarom zij en de anderen voor deze opleiding gekozen hadden! Al eerder in haar leven had Marianne het als de normaalste zaak van de wereld beschouwd dat ze als secretaresse alles vooruit kon zien ten behoeve van degene voor wie ze werkte. En als kind merkte ze dat historische films niet altijd de waarheid lieten zien. Als geen ander kon ze dat weten; ze was er immers zelf bij geweest, daar in de woestijn ten tijde van de farao's en op de prairies toen de indianen er nog op bizonen jaagden. Haar ouders hadden niet raar opgekeken van haar observaties, het paranormale hoorde er 'gewoon' bij. Marianne: "Mijn vader zag aura's. Hij vertelde dat hij mensen in wolkjes zag fietsen en dat hij, om een parkeerplek te vinden, simpelweg even boven de auto ging vliegen. Heel normaal vond ik dat." Ondanks deze vrije opvoeding probeert Marianne zich onbewust vanaf haar zevende af te sluiten voor paranormale indrukken. Een oude zwart-wit foto uit de Tweede Wereldoorlog van stapels lijken in een concentratiekamp, vormt de directe aanleiding: "Ik zag de foto en dacht: dit ken ik, maar dan in kleur. Van de laatste keer dat ik daar was. Ineens was het verhalen vertellen over 'vroeger' niet meer zo leuk."

'Ik kom in mijn praktijk veel mensen tegen die niet in hun kracht staan; slachtoffers en daders uit vorige levens'

STEKEBLIND

Na haar bewuste herontdekking van haar gave tijdens de opleiding tot reïncarnatietherapeut, blijkt het voor Marianne een hele opgave nieuw evenwicht te vinden. Het weet hebben van vorige levens van zichzelf en anderen en het 'meer zien' in z'n algemeenheid, ervaart zij als een last. Zowel privé als in haar werk. Marianne: "Nog altijd heb ik daar op z'n tijd moeite mee. Vertel je goede vrienden wat je ziet, ook als ze daar niet direct om vragen? Wanneer is goede raad een vriendschappelijk gebaar en wanneer loop je de therapeut uit te hangen?" Van haar opticien heeft Marianne begrepen dat haar lenzen om onduidelijke redenen slechts op 75% zicht te krijgen zijn, terwijl dat bij de gemiddelde lenzendrager op ruim 95% ligt. Ze begrijpt nu waarom: "Ik heb lenzen van min 12,5. Je kunt gerust stellen dat ik voor een helderziende stekeblind ben. Dat is een door mijzelf ingebouwde bescherming, vermoed ik. Tegen álles zien van wat er nog meer aan entiteiten en dergelijke door de ruimte zweeft. Daar heb ik gewoon niet altijd trek in. Bovendien heb ik mijn helderziende talenten in vorige levens ook weleens misbruikt. Die worsteling met mijn zicht loopt als een rode draad door vele levens heen. Het is de bedoeling dat ik dat tijdens mijn huidige incarnatie een beetje in balans krijg. Best lastig hoor!"

BERGKRISTALFOBIETJE

Marianne vindt het in die beginjaren, tijdens de opleiding en in haar praktijk, na de eerste schok te boven gekomen te zijn, spannend en leuk om van alles te ontdekken over haar vorige incarnaties. Er blijkt óók het een en ander te verwerken. Ze geeft een concreet voorbeeld: "Ik liep steevast met een boogje om een bepaalde docente heen. Eigenlijk was ik gewoon doodsbang voor haar. Nou ja, niet zozeer voor haar, als wel voor de ketting met bergkristal om haar nek. Gek hè? Uit een regressiesessie bleek dat ik in een vorig leven in een mysterieschool geschoold werd in het schouwen op afstand. Hoe groter de stukken kristalsteen waren die daarbij op je derde oog werden gelegd, hoe verder je op afstand het krijgsgewoel kon zien en de vorst daarover kon inlichten. Wat ik toen zag? Mijn eigen ouders die omkwamen tijdens het geweld! Vandaar de koppeling tussen het gevoel van paniek en het bergkristal. Via regressie kon ik alsnog

ontladen en verkeerde geloofsovertuigingen ontkopen en zodoende van mijn bergkristalfobie afkomen.” Zwaardere trauma’s heeft Marianne, net als ieder ander mens overigens, ook overgehouden aan vorige incarnaties. Zoals aan die keer dat ze als Joods meisje slachtoffer werd van geëxperimenteer op haar lichaam door artsen in een concentratiekamp: “Nee, geen pretje. Maar geen reden om het slachtofferschap uit te buiten. In een leven daarvoor stond ik immers aan de andere kant. Was ik de beul...”

DADERS & SLACHTOFFERS

Dader- en slachtofferschap. Het zijn begrippen die binnen de reïncarnatietherapie niet zelden van grote betekenis zijn. Met de beide wereldoorlogen en de barbaarse Middeleeuwen historisch gezien in onze achtertuin en de Atlantis-catastrofe stevig verankerd in het collectieve onbewuste, zijn er meer dan genoeg onverwerkte *issues* om de komende generatie regressie- en reïncarnatietherapeuten aan het werk te houden. Alhoewel veel ook juist nú in transformatie is, zo heeft Marianne gemerkt: “In mijn praktijk kwam ik de afgelopen jaren steeds weer tegen dat mensen niet in hun kracht durfden te gaan staan. In het geval van voormalige slachtoffers luidt de achterliggende gedachte: ik durf niet gezien te worden. Die van de daders bijvoorbeeld: ik wil niet dat men mij nog als soldaat ziet. Jammer, zeker wanneer je ervan uitgaat dat het de bedoeling is dat we ons leven ten volle leven en onze talenten ontwikkelen. In het geval van mensen die een blokkade op hun energetische of paranormale gave hebben, kom ik opvallend vaak op vorige levens ten tijde van Oud-Egypte en Atlantis uit. Vooral in Atlantis zijn deze krachten misbruikt en blijkbaar behoeden we onszelf onbewust voor nieuwe misstappen. Zijn we daar op een bepaald niveau althans bang voor.”

DOOS KLEURPOTLODEN

Gaandeweg ontwikkelt Marianne als reïncarnatietherapeut haar geheel eigen *modus operandi*. Een mooie mix van ervaring, intuïtie, paranormaliteit en karakter aan de ene kant en aan de andere kant modellen, begrippen, methoden en technieken. “Ik merkte dat ik tijdens het eerste telefoongesprek meestal al wist om welk probleem en vorig leven het ging. Maar als we vervolgens volgens het boekje gingen werken, kwamen we geregeld pas na tien sessies op dat punt uit! Op een gegeven moment werd ik daar een beetje

moe van, ondanks het feit dat sommige cliënten die weg gewoon ook nodig hebben. Tegenwoordig neem ik alleen nog hoogsensitieve cliënten aan waarvan ik weet dat ze stevig in hun schoenen staan en al de nodige trajecten afgelegd hebben. Deze cliënten hebben doorgaans een vrij goed idee van wat het is wat maar blijft knagen en zeuren. Zij willen meteen tot de kern van de zaak komen en hoeven niet perse meer in trance, ze hebben al genoeg gehuild en lichamelijk ervaren. De ontbrekende component, het mentale inzicht, dat halen ze bij mij. Hoe? Ik leg ze eerst een vragenlijst voor naar aanleiding van hun problematiek. De antwoorden laat ik op me inwerken, om er vervolgens zin voor zin doorheen te lopen. Terwijl ik me afstem, springen de zinnen er een voor een uit. Ik zie beelden bij welk leven ze horen en wat ze te zeggen hebben. Met behulp van een doos kleurpotloden rubriceer ik de zinnen. Rood staat bijvoorbeeld voor slachtofferschap, groen voor daderschap, geel voor de geboorte et cetera. Dan ga ik verbanden leggen, breng ik alle losse bouwstenen bij elkaar en koppel die inzichten terug aan de cliënt.”

KLEINE JANTJE

Marianne’s voornemen is om dit jaar ‘het paranormale’ weer op te pakken. Met haar eigen ervaringen omtrent ongeziene entiteiten naar buiten te komen, bijvoorbeeld. Eng, maar nodig: “Dan wordt het voor mij ook wat gewoner en minder griezelig.” Onlangs nog overkwam haar op dat vlak iets buitengewoons. Iets heftigs, waar ze ook wel om lachen kon. Want humor, daar houdt Marianne van. “Ik liep met een vriendin te wandelen in het bos, toen er opeens iets energetisch aan mijn been hing. “Een kindje!”, riep mijn vriendin, die ook paranormale vermogens heeft. Je moet weten dat ik niet zo’n moedertype ben en om die jeugdige aandacht niet echt verlegen zat. Ik begon driftig met mijn been te schudden, toen mijn vriendin zei: “Hij wil naar zijn mama toe.” Zo goed en zo kwaad als het ging hebben we het kleine ventje toen samen naar het licht proberen te brengen. In een vloek en een zucht was het gepiept. Na afloop liepen we giechelend door het bos. Moest ons dit weer overkomen! Of was het verbeelding geweest? Ons gegniffel verstomde echter, toen we op een open plek aankwamen en het daar aanwezige herdenkingsbordje lazen: ‘Hier is kleine Jantje door een tractor overreden.’” ■

Lees Marianne’s
eerste bijdrage
op pagina 22!